

DE CE ?

Hot Springs - Arkansas

Este cu adevărat un privilegiu să pot fi aici în seara aceasta, mai ales la acest popas din Arkansas. Cred că aceasta este prima întâlnire avută după multă vreme într-un camping. Am primit invitația să vin și să încep cu voi, și am auzit că până am sosit noi, ați avut un timp minunat în această adunare, lucru pentru care sunt foarte mulțumitor.

Cu câteva minute în urmă, în timp ce veneam pe drum împreună cu fiul meu, am vorbit despre timpul când am venit pentru prima dată aici, în Arkansas, și am avut prima adunare. Când am început aceste întâlniri evanghelice, am pornit din Arkansas, iar de atunci am fost de șapte ori în jurul lumii, pentru ca acum să vin din nou aici. Este la fel ca în cazul banilor tăi: se întorc întotdeauna înapoi. Oriunde mergeam în America, întrebam: „Este și cineva din Arkansas aici?” pentru că aveam aproape peste tot prieteni din Arkansas. De altfel, am spus întotdeauna că cele mai sincere inimi pe care le-am întâlnit, bat sub aceste cămăși albastre din Arkansas. Aici se găsesc oameni deosebiți și eu vă iubesc.

Sunt recunoscător lui Dumnezeu pentru șansa pe care mi-a dat-o de a fi înapoi în Arkansas, împreună cu voi. Cred că avem încă trei seri rămase din această convenție, seri în care am șansa să vin să-mi exprim dragostea pentru Isus Hristos și să am părtășie cu voi, o mulțime de frați deosebiți pe care nici nu vă cunosc. Când am privit în jur, am văzut pe cineva cunoscut, și anume, pe fratele Jack Moore, iar acum tocmai am văzut-o și pe sora Moore. Noi suntem cu adevărat fericiți să fim aici.

După o zi atât de lungă, trebuie să fiți oboseți fizic, dar mă gândesc că nu vom fi niciodată prea oboseți ca să-I dăm slavă și să-L lăudăm pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui și pentru faptul că este atât de minunat. Eu am sosit aici seara, după

ce voi ați petrecut deja o zi împreună, și știu că vi s-a spus că sunt unul dintre predicatorii care vorbesc mult. Totuși, nu cred că vă voi ține prea mult, și aceasta din cauză că suntem în mijlocul convenției. Fără îndoială, în timpul acestei convenții veți auzi vorbitori deosebiți, iar în comparație cu ei, mă simt destul de mic ca să vin aici și să stau în fața voastră.

Unul dintre predicatorii cu care am dat mâna, mi-a spus că acesta este primul serviciu pe care îl aveți în cortul sau templul acesta, iar noi suntem cu adevărat recunoscători pentru că ni s-a dat oportunitatea de a veni într-o biserică nouă, care este ridicată în cinstea și onoarea lui Dumnezeu. Cât este de minunat!

Noi tocmai ne-am întors pentru vacanța copiilor și acum locuim în Tucson, Arizona. Acolo este foarte cald, dar am descoperit că aici este și mai cald din cauza umidității, ceea ce ne afectează puțin, pentru că eram deja obișnuiți cu aerul de acolo. Duminica trecută am ajuns acasă și am avut primul serviciu, în care l-am văzut pe Domnul Isus continuându-și marea lucrare de dragoste și putere printre oameni. Eu cred aceeași Evanghelie pe care v-am propovăduit-o acum cincisprezece ani, în Arkansas, și nu o voi schimba niciodată, pentru că ea este Hristos.

Duminică s-a întâmplat ceva în biserică, iar când am privit în jur, tocmai l-am observat pe domnul care a avut parte de acel miracol. Eu știu că la toți ne place să ne lăudăm cu Domnul Isus. O femeie mi-a spus odată că singura vină pe care mi-o găsește este faptul că îl laud prea mult pe Isus, așa că i-am răspuns:

„Dacă singura greșeală pe care o am este faptul că îl laud prea mult pe Isus, voi merge cu siguranță în rai.” Ea nu credea că El este divin și încerca să spună că a fost doar un Om, un filozof, un profet sau ceva de genul acesta, dar eu am spus că El era Dumnezeu.

„Pot să-ți dovedesc că El nu a fost Dumnezeu,” a spus ea.

„Oh, nu cred că vei putea face aceasta!” i-am răspuns eu.

„Pot să-ți dovedesc că a fost doar un om.”

„Eu admit că El a fost Om,” am răspuns eu, „dar a fost atât Om cât și Dumnezeu.”

„El nu putea fi divin!” a continuat ea.

„Oh, El a fost divin și este și acum divin!”

„Nu se poate una ca asta și am să-ți dovedesc chiar cu Biblia ta.”

„Bine,” am spus eu.

Și femeia a zis: „În Ioan 11, Biblia spune că atunci când a mers la mormântul lui Lazăr, Isus plângea.”

„Și ce legătură are aceasta cu problema noastră?”

„Ei bine, faptul că plângea dovedește că nu era divin.”

„Doamnă, argumentul tău este mai subțire decât o supă făcută dintr-o umbră de pui mort de foame, și tu știi bine aceasta. Este adevărat că El a fost Om atunci când a mers plângând la mormântul lui Lazăr, dar când Și-a îndreptat umerii mici și a zis: „Lazăre, ieși afară!” iar omul acela care era mort de patru zile s-a ridicat în picioare și a trăit din nou, dovedește că El era mai mult decât un om.”

Eu cred încă aceasta.

Duminica trecută le-am cerut oamenilor din Tabernacol să se întoarcă și să dea mâna unii cu alții. Acolo se afla și un prieten drag, la care țin mult. El tocmai intrase în biserică împreună cu soția lui, care este asistentă medicală. El este englez, iar soția lui este norvegiană. Nu știu cum s-a întâmplat de s-au întâlnit, dar știu că sunt niște oameni deosebiți. Fratele avea ceva boală de inimă. El este un bărbat intelectual și un bun creștin și are slujbe temporare, fiindcă lucrează pentru contabili și așa mai departe. La un moment dat, el s-a întors pe scaun, iar atunci a făcut un atac de cord și a căzut mort la pământ.

Fiind asistentă medicală, soția lui l-a apucat repede și i-a controlat pulsul inimii, apoi a spus: „Este mort!” Eu m-am uitat la fața lui și am observat că era foarte întunecată, iar ochii, nu numai că îi erau închiși, dar îi erau și ieșiți din orbite. M-am întors pe platformă și am încercat să liniștesc audiența, fiindcă mulți dintre oameni încercau s-o ajute pe sora care trecea prin situația aceea cu soțul ei. Cineva i-a pus ceva sub cap.

Eu i-am luat pulsul inimii de pe mână, dar am găsit tot atât de mult puls cât este în bucata aceea de lemn. Atunci am îngenuncheat și am spus: „Doamne Isuse, mă rog Ție să-i dai fratelui nostru viața înapoi.” Imediat, inima lui a zâcnit de patru sau de cinci ori, apoi a început să bată regulat. Fratele a sărit în sus și a încercat să vorbească, dar nu putea. Voi știți că atunci când de oprește inima, se oprește și sângele, așa că un timp, până când sângele a început să circule din nou, a fost liniște, apoi l-am auzit zicându-mi pe nume, iar atunci m-am dus înapoi pe platformă.

Frater Way, ai putea să te ridici în picioare ca să vadă oamenii cine este omul acela? Acesta este bărbatul care a căzut mort duminică dimineața, de atac de cord. (Adunarea se bucură). Acolo stă și sora Way, soția lui. Ea a încercat să-i ia pulsul iar și iar, ca să vadă dacă mai trăiește.

Acest lucru poate suna ciudat pentru oamenii care nu cred, dar eu L-am văzut de multe ori pe Domnul Isus ridicând oameni din morți. Pentru noi, aceasta nu este ceva nou. Eu cred că este un lucru bun să-L lauzi pe Isus, dar de asemenea cred că ar trebui să fie un motiv adevărat pentru care să faci aceasta. În ultimii cincisprezece ani, eu L-am văzut de multe ori ridicând oameni din morți și rezolvând cazuri imposibile.

Când am fost în Mexic, cu fratele Moore, ne-au adus un copil mic care murise de pneumonie, dimineața la ora nouă, în cabinetul unui medic. Mama copilului, o femeie micuță, nu reușise să ia număr de rugăciune, pentru că responsabilul cu ele le dăduse pe toate, iar noi le numărăm în timp ce oamenii veneau pe platformă, și nu mai rămăsese niciunul. Această micuță soră spaniolă, care cred că avea în jur de douăzeci și cinci de ani, stătea afară în ploaie și ținea în brațe un copil mort, pe care îl învelise într-o pătură.

Cu o noapte înainte de aceasta, pe platformă venise un orb, care era poate la fel de bătrân cum ar trebui să fie acum tatăl meu, adică în jur de șaptezeci de ani. Bărbatul era orb și a primit vederea în timp ce mă rugam pentru el. În noaptea aceea, oamenii puseseră în fața platformei, care era la fel de înaltă ca cea de aici, o mulțime de șaluri, pălării și haine vechi, care se ridicau până la nivelul platformei.

Femeia aceea micuță încerca să ajungă la mine, iar fiul meu, Billy Paul, a venit și mi-a zis: „Tată, am acolo cam trei sute de oameni de pază, dar toți trei sute nu pot s-o oprească pe femeia aceea. Ea are în brațe un copil mort învelit într-o păturică albastră.”

Atunci am zis: „Ei bine, frate Moore, du-te acolo.”

Eu și fratele Moore avem multe lucruri în comun. Desigur, nu vreau să spun că arătăm la fel, pentru că el este un bărbat foarte arătos, dar amândoi ne pieptănăm părul în același fel. Astfel, m-am gândit: „Ea nu mă cunoaște, așa că nu-și va da

seama de diferență!” Pe deasupra, a trebuit să fiu coborât cu frânghii ca să pot ajunge pe platformă, așa că l-am trimis pe fratele Moore să se roage el pentru copilăș.

Fratele Espinosa, pe care mulți dintre voi, cei de pe coasta de vest, îl cunoașteți, traducea ceea ce vorbeam. Toate acestea se petreceau pe arena taurilor din Mexico City. Când am privit spre audiență, am văzut o vedenie cu un copilăș mexican care stătea și mă privea zâmbind, așa că am zis: „Aduceți-o aici pe femeia aceea micuță.” Mi-au adus-o, iar eu mi-am pus mâinile peste acel trup micuț, rece și țeapăn. Curând piciorușele au început să se miște și copilășul a început să plângă; revenise la viață.

Fratele Espinosa a trimis pe cineva să ia o declarație scrisă de la medic, iar acesta a scris un affidavit (depoziție scrisă sau orală dată sub prestare de jurământ), în care declara că acel copilăș murise în dimineața aceea, la ora nouă, în cabinetul său. Copilășul a fost înviat în seara aceleiași zile, la ora 22.30, și este viu și sănătos până în ziua de azi, spre gloria și onoarea lui Dumnezeu.

Văzând cât de multe lucruri face Dumnezeu, nici n-ar trebui să mai spunem ceva despre fratele Way, dar adevărul este adevăr. Dumnezeu nu face aceste lucruri doar de dragul de a le face, ci pentru că dorește să fie cunoscut de oameni și să fie încredințați că El îi iubește. În seara aceasta, fratele Way să în mijlocul nostru viu, prin harul lui Dumnezeu, iar noi îi suntem recunoscători pentru aceasta.

În timp ce veneam încă, spre acest camping, mă gândeam că n-aș vrea să întrerup acest timp minunat pe care-l aveți aici, pentru că Billy mi-a zis în după-amiaza aceasta: „Dacă vrei să vezi o mișcare pentecostală de modă veche, așteaptă până ajungi acolo. Ei cântă de parcă au avut o experiență de cincizecime.”

„Păi, eu cred că unii dintre ei chiar au avut o experiență de cincizecime,” i-am răspuns eu.

Mie îmi place să intru într-o asemenea adunare, și cred că la fiecare din noi îi place aceasta.

Înainte obișnuiam să spun o mică istorioară pescărească. Astfel, odată am fost să pescuiesc păstrăv în partea de nord a statului, la New Hampshire, și mi-am așezat cortul chiar sus la capul muntelui. Aveam un cort mic, cum au cei din guvern. Găsisem un loc cu mulți păstrăvi care se ascundeau sub un stufăriș, dar de câte ori încercam să arunc momeala, firul mi se prindea în crengile unei sălcii plângătoare de lângă mal, așa că în dimineața următoare m-am sculat devreme, cu gândul să tai acele crengi. Când prindeam câte un pește, îl mâncam, iar dacă nu aveam nevoie de el, îl lăsam în libertate. Eram singur și aveam la dispoziție toată săptămâna.

În timp ce mă întorceam de la apă, am văzut că mi-a intrat în cort o ursoaică cu doi pui. Dacă vă puteți imagina cum arată un cort distrus, acela era cu siguranță așa, fiindcă întorseseră totul cu susul în jos. În timp ce mergeam spre cort, am auzit un zgomot, iar când m-am uitat printre tufișuri, am văzut că mama ursoaică și puii ei petreceau de minune printre lucrurile mele. Ea m-a observat și a luat-o la fugă, chemându-și și puii. Unul dintre ei a urmat-o, dar celălalt a rămas în cort. Micuțul era cam atât de înalt și stătea ghemuit în felul acesta (fratele Branham arată), așa că m-am gândit: „Oare ce îl preocupă atât de mult pe micuțul acela?”

M-am apropiat, m-am uitat la el și am început să strig: „leși afară de acolo! leși afară de acolo!” dar el stătea liniștit. Între timp, eu o urmăream atent și pe mama lui, pentru că știți voi, dacă te legi de puii ei, te poate „zgâria.” Urmăream totul din apropierea unui copac. Știam că în cort aveam un pistol vechi și ruginit, dar probabil era și el distrus. Oricum, nu voiam s-oucid pe ursoaica mamă și să las astfel doi orfani în pădure, așa că urmăream scena din apropierea copacului, încercând să-mi dau seama ce-l fascina atât de mult pe micuț.

Vedeți voi, mie îmi plac clătitele. Noi suntem toți din sud, nu-i așa? Voi, cei de aici, le numiți „falpjacks”. Mie îmi plac foarte mult, dar nu prea sunt metodist în privința aceasta, pentru că nu îmi place doar să le stropesc puțin aici și puțin dincolo, ci le

scald în sirop și le amestec bine de tot.

Așa se face că aveam în cort o găletuță plină cu sirop de melasă veche, iar puiul de urs reușise să-i dea capacul la o parte și se înfrupta din el. Eu continuam să-l urmăresc de după copac și îl vedeam cum își băga lăbuțele în găleată și le înmuia în sirop. Nu știa cum să scoată siropul, așa că își înmuia lăbuța în el, apoi o ridica la bot și începea s-o lingă.

Când în sfârșit am reușit să-i atrag atenția, s-a uitat la mine, dar nu putea să mă vadă pentru că ochii îi erau închiși din pricina siropului. Cred că și burtica îi era plină cu sirop de melasă, așa că m-am gândit: „Nu este nici o condamnare pentru cei ce mănâncă. Desigur.”

Aceasta îmi amintește de o adunare penticostală de modă veche, când ne afundam mâinile până la cot în acel „borcan cu miere,” în acea „miere,” de cincizecime.

Apoi s-a întâmplat ceva interesant: după ce și-a umplut burtica și a lins toată găleata, puiul s-a dus la mama și la fratele lui mai mic, iar ei au început să-l lingă.

Nădăjduiesc că și noi ne vom umple atât de mult, încât cei care au stat acasă și nu au putut veni, vor avea puțină parte din micuța noastră experiență, când le vom spune ce lucruri minunate a făcut Domnul aici, la Hot Springs. Domnul să vă binecuvânteze.

Am impresia că frații nu au apucat să împartă numerele de rugăciune, dar este în ordine, pentru că aceasta îmi dă timp să mă familiarizez cu totul. Noi folosim aceste numere de rugăciune, care au câte un număr pe ele, ca să ne putem ruga pentru bolnavi. Cred că frații le vor împărți mâine după-amiază, nu-i așa? Da, desigur. La ora șase, mâine după-amiază.

În seara aceasta vom citi ceva din Scriptură, apoi vom vedea ce are de gând să ne spună Domnul. Dar înainte de a face aceasta, haideți să ne plecăm capetele și să vorbim cu Autorul Cărții.

Înainte de a ne ruga, haideți să ne plecăm capetele, să punem grijile și veselia zilei deoparte, împreună cu micul nostru simț al umorului, pentru că ne apropiem de Împărat. Dacă aveți cereri care doriți să fie amintite, ridicați mâinile și spuneți: „Doamne...” ținându-vă cererea acolo jos, în inimile voastre.

Tată ceresc, apreciem această ocazie ca fiind un prilej deosebit, Dumnezeu Atotputernic, să venim în adunarea Ta, ca să avem părtășie împreună cu Tine și ca să mărturisim și să spunem despre lucrările mărețe pe care le-ai făcut prin locurile unde am fost. Aceasta îmi amintește de Faptele Apostolilor 4, din Biblie, unde scrie că ei au mărturisit despre ceea ce a lucrat Domnul în mijlocul lor, atunci când s-au adunat cu toții și s-au rugat, iar Tu ai cutremurat locul unde erau.

Doamne, noi nu suntem nerăbdători să vedem clădirea aceasta scuturată, dar ne-ar plăcea să ne scuturi pe noi. Ne-ar plăcea să ne scuturi înțelegerea, emoțiile, inima și întreaga faptură, astfel încât atunci când vom pleca de aici, să fim mai hotărâți ca niciodată să Te slujim pe Tine. De asemenea, dorim să simțim prezența unei noi Rusalii și a Duhului Sfânt care să se reverse peste noi ca să ne îmbroască și să ne înnoiască, așa cum a făcut acum cincizeci de ani, când S-a revărsat în aceste păduri și pe dealurile din Arkansas, când părinții noștri au venit pe aici în căruțe trase de cai, ca să predice această Evanghelie. Doamne, fă ca noi, purtătorii acestei cauze mărețe pe care ai trimis-o Tu pe pământ, să nu ne rușinăm de ea, ci să călcăm pe urmele celor care au mers înaintea noastră și au purtat stindardul Domnului Isus.

Îngăduie ca astăzi să avem parte de o mare trezire, de o reînnoire a eforturilor și de o reînviere a credinței. De asemenea, Te rog să faci ca cei care nu au acceptat încă acest Plan măreț de mântuire, pe care Dumnezeu L-a desfășurat înaintea noastră, în Scriptură, și despre care ne-a vorbit încă din Vechiul Testament, să-L accepte astăzi.

Doamne, Îți mulțumesc pentru această convenție și pentru această adunare de oameni care stau încă tari pe poziție. Fă ca în ceasul încercării, care vine pe pământ ca să-i încerce pe cei ce se numesc creștini, să fim găsiți vrednici, astfel ca în final să putem intra în bucuriile Domnului, care au fost pregătite pentru cei răscumpărați încă de la întemeierea lumii.

Doamne, binecuvântează Cuvântul Tău și adu-Ți aminte de fiecare mână care s-a ridicat. Tu cunoști țelul și pricina; cunoști cererea care se află în spatele fiecărei mâini ridicate, iar eu Te rog să le ascuți pe toate. Îngăduie ca fiecare bărbat sau femeie, băiat sau fată, care au ridicat mâna și doresc mântuirea, o mai bună înțelegere a lucrurilor sau să Te cunoască pe Tine ca Mântuitorul lor, să nu părăsească acest loc până când cererea lor nu este primită.

În ce-i privește pe cei bolnavi și aflați în nevoi, Te rugăm, Dumnezeule, să îngădui să treacă pe aici un asemenea val de vindecare, încât atunci când vom pleca de aici, să nu mai fie nici măcar o persoană slabă sau cum a venit. Faptul că ai putut ridica un om dintre cei morți și să-l aduci din nou printre noi, arată că ești Același Dumnezeu care a stat odinioară lângă mormântul lui Lazăr, și l-ai chemat dintre cei morți. Tată, arată-le tuturor că ești Același ieri, azi și în veci. Printre noi este cineva care cu câteva zile în urmă a fost chemat înapoi de pe tărâmul umbrelor, lucru pentru care Îți suntem foarte recunoscători.

Binecuvântează-ne în timp ce Îți studiem Cuvântul, pentru că acesta este Adevărul. Tu ești una cu Cuvântul Tău, pentru că Dumnezeu nu poate fi separat de Cuvântul Său. Te rugăm, Tată, să-Ți reverși binecuvântările peste noi, în timp ce Te așteptăm să ne vorbești în seara aceasta, prin Domnul nostru Isus Hristos. Amin.

Cu permisiunea voastră, aș vrea să ne apropiem de Scriptură. Înainte de a veni aici, am ațipit puțin, și înainte să prind de veste, Billy a venit și mi-a zis: „Haide să mergem!” așa că l-am întrebat: „Vrei să spui că este timpul să mergem la biserică?” Înainte să predic în seara aceasta, a trebuit să adun împreună câteva versete pe care le-am mai folosit, apoi m-am gândit că poate vom împărți și câteva numere de rugăciune, fiindcă de când am venit aici, am observat doi oameni întinși

pe targă, care au venit probabil pentru rugăciunea pentru bolnavi.

Billy mi-a zis însă: „Tată, nu am apucat să le împart la timp, dar vom încerca să facem aceasta mâine seară.”

Acum aş vrea să deschideţi Bibliile la **2 Împăraţi 1.1-4**, apoi la **Ieremia 8.22**:

„Moab s-a răzvrătit împotriva lui Israel, după moartea lui Ahab.

Ahazia a căzut prin zăbrelele odăii lui de sus, în Samaria, și s-a îmbolnăvit. A trimis niște soli și le-a zis: „Duceți-vă și întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului, ca să știu dacă mă voi vindeca de boala aceasta.”

Dar îngerul Domnului a zis lui Ilie, tișbitul: „Scoală-te, suie-te înaintea solilor împăratului Samariei și spune-le: „Oare nu este Dumnezeu în Israel, de vă duceți să întrebați pe Baal-Zebub, dumnezeul Ecronului?

De aceea, așa vorbește Domnul: „Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri.” Și Ilie a plecat.” (2Împăraţi 1.1-4)

„Nu este niciun leac alinător în Galaad? Nu este niciun doctor acolo? Pentru ce nu se face, dar, vindecarea fiicei poporului meu? ” (Ieremia 8.22).

În continuare aş vrea să vorbesc despre subiectul: **„De ce?”** Este o întrebare pe care o pune Dumnezeu. Noi știm că El este veșnic și nemuritor, și că nu a avut niciodată început și nu poate avea nici vreun sfârșit. Veșnicia nu a început niciodată și nici nu se termină, pentru că este veșnică. Dumnezeu nu poate să-și

schimbe părerea sau felul de lucrare, de aceea noi, oamenii, nu ar trebui să acceptăm aceste crezuri dacă sunt contrare Cuvântului, deoarece credem că Dumnezeu și Cuvântul Său este Același, așa cum spune Biblia în Ioan 1.1,14: *„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr.”* În concluzie, când Dumnezeu este chemat în scenă și spune ceva, nu poate să vină mâine sau altă dată, să Își ia Cuvântul înapoi. Decizia Lui este veșnică și nu poate fi schimbată niciodată.

Dumnezeu a fost chemat să ia o decizie cu privire la rasa umană, atunci când s-a produs primul păcat în grădina Eden. Cum putea să-și răscumpere fiul pierdut și să-l aducă din nou în părtășie cu El? Dumnezeu a hotărât un Plan, și acesta nu s-a schimbat niciodată: omul va fi răscumpărat prin sânge. Cercetați Scripturile și veți vedea că planul Lui nu s-a schimbat sau alterat și nici nu se va schimba vreodată, pentru că este hotărârea lui Dumnezeu: prin sânge. Dar cu toate acestea, noi încercăm s-o schimbăm; am încercat s-o obținem prin educație și prin crearea denomițiilor. Da, am încercat să facem denomițiuni; prin legea omenească, am încercat tot ce s-a putut face ca să schimbăm aceasta, așa cum a încercat s-o schimbe și Adam cu frunzele de smochin, dar cu toate acestea, sângele rămâne singurul loc de părtășie cu Dumnezeu.

Astfel, noi putem sta acum împreună cu toți frații și surorile, dar nu ca să reprezentăm o denomițiune, ci ca să avem părtășie sub sângele lui Isus Hristos. Dacă Dumnezeu face o cale pentru om, dar omul refuză s-o urmeze, Dumnezeu are dreptul să-l întrebe: „De ce nu ai făcut aceasta?” El a întrebat aceasta atunci, o face acum, și la fel va întreba la judecată: „De ce?”

Versetele citite din Scriptură istorisesc faptele petrecute imediat după moartea lui Ahab, un împărat rău, un credincios de graniță, un om care a știut ce este bine, dar n-a avut curajul să pășească și să facă binele. Eu cred că lumea de astăzi este contaminată cu acești Ahabi, cu bărbați care știu că trebuie să-ți predai viața cu adevărat lui Dumnezeu, să fii umplut cu Duhul Sfânt și să urmezi învățăturile Bibliei, dar cu toate acestea nu au curaj să ia poziție.

Aceasta îmi amintește de o situație asemănătoare din Sodoma. Biblia spune că păcatele din Sodoma întristau zi de zi sufletul lui Lot. El avea un suflet drept și văzând păcatele din oraș știa că erau greșiți, dar n-a avut curajul să ia poziție și să stea în spatele convingerilor lui.

Nu-i de mirare că întreaga lume a devenit o Sodoma și Gomora modernă, iar „Loții” din toată națiunea și din lume, stau în biserică fiind convinși că Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci și că puterea Lui este la fel de reală ca înainte, dar nu au curajul să se ridice la amvon și să acuze păcatul. Ei nu pot face aceasta de frică să nu fie excomunicați din părtășia la care au aderat. Singurul remediu este să te întorci la Sângele lui Isus Hristos.

„De ce? De ce?”

Ahazia a fost fiul lui Ahab și a fost crescut într-o casă căldicică, ce nu era creștină pe deplin. Mama lui era păgână, iar tatăl lui s-a căsătorit, în afara părtășiei, cu o femeie care nu era credincioasă, ceea ce a făcut ca acea casă să nu fie potrivită pentru creșterea unui copil. Necredința și credința nu fac niciodată casă bună când încerci să le amesteci.

Dacă tatăl lui ar fi fost un bărbat tare în credință, acel copil ar fi avut o șansă mai bună, dar n-a fost așa. El n-a avut acea șansă. Desigur, Ahazia a știut că exista un Dumnezeu, a știut de IeHoVaH, dar erau și dumnezeii mamei sale, așa că era foarte încurcat.

Acesta este un tablou foarte bun cu privire la ceea ce se petrece astăzi. Unul din familie este în partea aceasta, iar celălalt este în partea aceea. Nici nu-i de mirare că avem atât de multă delicvență și alte lucruri de felul acesta sub numele creștinătății. Toate acestea se întâmplă pentru că nu există o unitate sau o chemare adevărată pentru ca oamenii să ia poziție pentru Dumnezeu.

Din cele citite, vedem că acest individ urma să moștenească tronul tatălui său, dar într-una din zile se plimba pe balcon și a căzut printre zăbrelele odăii lui de sus și s-a îmbolnăvit. Poate a fost intoxicat și astfel a căzut prin acele zăbrele și s-a lovit de o bancă sau de ceva de la nivelul de jos, rupându-și câteva coaste și învinețindu-se. Apoi undeva s-a produs o infecție care i-a cauzat febră și astfel era destul de bolnav.

Desigur, în vremea aceea nu erau remediile pe care le avem acum, așa că medicii au făcut tot ce au știut pentru acel individ, dar erau limitați. El a știut că singurul lucru pe care putea să-l facă era să meargă la o Putere mai înaltă decât cea medicală, așa că s-a dus la dumnezeii mamei sale.

Ce lecție ar trebui să fie aceasta pentru mame, pentru că un copil ascultă de regulă de mama lui. Astfel, Ahazia a trimis soli la dumnezeul mamei lui, la Baal-Zebub, a cărui statuie se afla la Ecron, și a zis: „Duceți-vă și consultați-i pe preoții de acolo și spuneți-le să întrebe statuia lui Baal-Zebub, dacă îmi voi reveni din această boală sau nu!”

Vă puteți imagina cum a fost posibil ca acel popor care trebuia să fie cu frică de Dumnezeu, să lase să domnească peste el un asemenea om? Aceasta s-a întâmplat numai pentru că erau într-o stare căldicică. Numai starea aceea căldicică a permis ca o asemenea persoană să ajungă la putere, și cred că vremurile nu s-au schimbat prea mult, ci sunt chiar foarte asemănătoare. Ei au permis ca omul acela să-i conducă, să aibă un cuvânt de spus în țara lor și să meargă să consulte o statuie păgână cu privire la starea lui.

În spatele tuturor acestor lucruri și fără să conteze cât de mult și-a întors Dumnezeu fața de la oameni, El face uneori aceste lucruri ca să vadă ce atitudine iei, pentru că fiecare fiu care vine la Dumnezeu, trebuie să fie încercat și îndreptat.

În fiecare bărbat sau femeie născută din Duhul lui Dumnezeu se găsește un loc interior care este veșnic.

Uneori, poți ajunge într-o situație în care diavolul folosește rațiunea ta umană, iar dacă acolo nu este Viața veșnică, vei cădea, pentru că te poți îndepărta de Dumnezeu prin rațiune.

Nici un bărbat care pretinde că este creștin, nu are ce căuta la amvon sau într-un loc de frunte, până nu merge mai întâi într-un loc unde să fie născut din Duhul lui Dumnezeu. El trebuie să fie într-o astfel de stare încât să nu poată fi mișcat de nimeni de pe poziție.

Înainte ca să-l trimită pe Moise în Egipt, Dumnezeu l-a dus în spatele deșertului și timp de patruzeci de ani a scos toată teologia din el. El i s-a arătat numai după ce au trecut cei patruzeci de ani, dar când s-a întâmplat aceasta, în cele cinci minute petrecute în prezența aceluia rug aprins, Moise a știut mai mult despre Dumnezeu, decât în toți cei patruzeci de ani de învățătură pe care-i avea.

Ceea ce-i trebuie bisericii, în seara aceasta, este o experiență ca aceea de la rugul aprins, pentru că Scriptura spune că în zilele din urmă, cele două duhuri vor fi atât de apropiate încât dacă ar fi cu puțință, i-ar înșela chiar și pe cei aleși.

Fiecare bărbat ar trebui să intre mai întâi cu Dumnezeu pe acel teren sfânt, de unde nu poate fi mișcat de pe poziție nici chiar de toți teologii, de doctorii în divinitate, de toate argumentele ateiste sau de orice altceva. De ce aceasta? Pentru că a fost acolo când a venit Dumnezeu și știe ce s-a întâmplat. Tu nu poți să-l miști de pe poziție pentru că a fost acolo când s-a întâmplat. Acesta este tipul de bărbat de care avem nevoie în astfel de vremuri, în guvern, în biserică sau în orice altă parte. Este nevoie să avem în frunte un bărbat umplut cu Duhul Sfânt.

De aceasta are nevoie biserica astăzi; nu de un teolog, ci de un bărbat umplut cu Duhul, de un bărbat născut din nou din Duhul Sfânt. Dacă am avea mai mulți bărbați de felul acesta, biserica ar arăta mult mai diferită de cum arată în prezent. Da, lucrurile ar fi altfel, dacă am avea mai mulți bărbați umpluți cu Duhul Sfânt, care nu merg după tradițiile bătrânilor și așa mai departe.

Din textul citit aflăm că acest individ și-a trimis solii la dumnezeul Ecronului, Baal-Zebub, ca să obțină informația de care avea nevoie. Dar în tot acest timp, Dumnezeu a știut ce făcea el, așa că, fiindcă avea un proroc pe nume Ilie, i-a vorbit și i-a zis: „Du-te pe drumul acela și stai înaintea lor, fiindcă mesagerii împăratului vor trece pe acolo.” Vedeți, voi nu puteți ascunde nimic de Dumnezeu, orice ați face. Ahazia habar n-avea că Dumnezeu vorbise cu Ilie, undeva în sălbăticie, și îi spusese: „Du-te pe drumul acela, stai înaintea lor și spune-le: „...așa vorbește Domnul: „Nu te vei mai da jos din patul în care te-ai suit, ci vei muri.” (2Împărați 1.4).

El le-a mai zis: „Întrebați-l de ce a făcut aceasta? Ce l-a determinat să facă acest lucru? Nu este Dumnezeu în Israel? Sau nu are El un profet? Acesta este motivul pentru care ai făcut aceasta? Tu știi ce s-a întâmplat, pentru că cunoști Scripturile; le ai în palatul tău, iar preoții sunt peste tot acolo. Fără îndoială că le-ai citit încă din copilărie, așa că de ce ai făcut un lucru atât de prostesc?”

Mă întreb: dacă ar veni Hristos în seara aceasta în scenă, în națiunea noastră, ca să o tragă la răspundere, nu cumva ne-ar pune aceeași întrebare? De ce facem aceste lucruri? De ce ne certăm în guvern, dacă ar trebui să citim Biblia în public sau nu, și de ce citim toate acele lucruri fără însemnătate? Nu avem toate aceste lucruri așezate deja în Constituție de către înaintașii noștri? Nu s-a născut națiunea noastră pe baza principiilor biblice? Nu suntem noi aici pentru libertatea de credință, ca să ne exprimăm și să ne comportăm așa cum credem că este corect?

Necazul este că noi am făcut și facem ceea ce au făcut și ei în vremea aceea: permitem să fim înghițiți de politică și de alte lucruri, în loc să avem respectul și credința pe care ar trebui să le avem în Dumnezeu, iar bărbații noștri să ia poziție pentru Adevăr. Totuși, lăsăm politica să domnească peste toate acestea și să voteze lucruri care ne corup națiunea. Noi ne îndreptăm spre judecată. **Într-o zi, Dumnezeu Se va ridica în scenă cu un profet puternic care va vorbi în această generație, dar oamenii nu se vor pocăi, deși vor vedea că vorbește Dumnezeu.** Va fi la fel ca atunci.

Domnul a zis: „Oare nu este Dumnezeu în Israel? Aceasta se întâmplă pentru că nu este Dumnezeu?” Este la fel cum a spus și Ieremia: „*Nu este niciun leac alinător în Galaad? Nu este niciun doctor acolo?*” (Ieremia 8.22). Sigur că era, așa că ei nu puteau răspunde la aceasta. Și El a continuat: „De ce ai făcut aceasta? *Pentru ce nu se face dar, vindecarea fiicei poporului meu?* „

Și noi ne întrebăm în seara aceasta: De ce? Oare nu este Biblia? Nu este Dumnezeu? Nu este nimic diferit?

Dacă îi va aduce pe oameni la judecată, Dumnezeu trebuie să aibă ceva după care îi va judeca; trebuie să aibă un Etalon.

Dacă îi va judeca după Biserica Romano-catolică, atunci cea greacă este pierdută. Dacă îi va judeca după cea greacă, este pierdută biserica romană; dacă îi va judeca după luterani, sunt pierduți metodiștii, iar dacă îi va judeca după metodiști, sunt pierduți luteranii. Dumnezeu nu îi poate judeca după o biserică pentru că sunt prea multe organizații.

Dumnezeu a spus că va judeca lumea prin Isus Hristos. Isus Hristos este Cuvântul, iar Cuvântul este Dumnezeu; și El va judeca lumea prin această Biblie, pentru că Ea este Cuvântul. Ea este Etalonul lui Dumnezeu, de aceea trebuie să ne verificăm prin ce spunea Biblia.

Noi ne întrebăm de ce avem atâta confuzie, atâtea organizații, atâtea diferențe, frățietăți separate și așa mai departe. Oare toate acestea se întâmplă pentru că nu se mai găsește leac alinător în Galaad? Sau poate pentru că nu este nici un doctor acolo? Mă întreb dacă Dumnezeu nu ne-ar putea pune și nouă această întrebare?

Acest lucru nu s-a întâmplat pentru că ei nu aveau un doctor acolo, fiindcă aveau Unul, și Acela era Dumnezeu. Nu s-a întâmplat nici pentru că nu era Dumnezeu în Israel, fiindcă era Dumnezeu și El avea un profet pe care puteau să-l consulte ca să

afle de ce se întâmplau acele lucruri, dar împăratul era un încăpățânat. Așa este.

Aceasta este problema și cu națiunea noastră. Totul se întâmplă din pricina încăpățânării oamenilor și nu pentru că nu am avea același Dumnezeu care a trecut Marea Roșie cu poporul Său și apoi i-a hrănit timp de patruzeci de ani în pustie. Nu este pentru că nu avem același Dumnezeu pe care L-am avut de la început, ci pentru încăpățânarea oamenilor, fiindcă nu vor să se supună. Ei nu vor să aibă nimic a face cu sfințirea și curăția trăirii așa cum spune Biblia. Mai degrabă aparțin unei biserici, își trec numele într-un registru și trăiesc ca restul lumii, decât să se supună poruncilor și făgăduințelor Dumnezeului celui Atotputernic. Aceasta este problema pe care o avem astăzi. Oamenii se îndepărtează de Cuvânt și din cauza aceasta lucrurile merg așa cum vedem cu toții. Dar nu vă veți putea îndrepta niciodată, cât timp nu mergeți pe calea cea dreaptă.

Dacă zidești o casă, trebuie să-i faci și colțurile, pentru că altfel nu o vei termina niciodată. Mai mult, trebuie s-o pui pe o temelie, și această temelie este Biblia, învățătura apostolilor și a prorocilor.

În încăpățânarea lui, împăratul nu a vrut să-și trimită solii la Domnul, pentru că voia să fie popular; dar felul de lucrare al lui Dumnezeu nu a fost și nici nu va fi vreodată prea popular, deoarece propovăduirea Evangheliei este o nebunie pentru cei aflați pe calea pierzării.

Pavel a spus: *„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede.”* (Romani 1.16).

Deci împăratul era încăpățânat. Ce s-ar întâmpla dacă un pacient ar merge la medic și s-ar întinde pe treptele de dinaintea ușii lui, cu o temperatură care l-ar putea omorî, iar când medicul ar ieși și i-ar zice: „Domnule, uite doctoria aici!” i-ar răspunde: „Oh, nu vreau s-o iau!”?

„Vino înăuntru și îți voi face o injecție!” ar insista medicul.

„Nu-mi trebuie doctoria ta!”

„Domnule, dacă vii înăuntru, pot să te ajut.”

„Nu vreau să vin înăuntru!”

Vedeți? Dacă ar face așa, omul acela ar zace la ușa medicului și ar muri pentru că nu vrea să primească injecția pentru febra tifoidă sau orice altceva ar avea. Tu nu poți să-l învinuiești pe medic, din moment ce el avea doctoria care putea să-i vindece boala și dorea să i-o dea. El a venit foarte aproape, chiar până la ușa medicului, dar s-a oprit și a murit acolo, așa că nu poți să-l învinuiești pe medic pentru aceasta. Nu poți da vina nici chiar pe doctorie, fiindcă singurul vinovat este omul care a venit până la ușa medicului și a murit de o boală care se putea vindeca. Aceasta este numai o parabolă.

Știți, Dumnezeu are „doctoria” în Împărăția Sa, și ea va vindeca orice boală păcătoasă din lume, dar necazul este că oamenii s-au oprit pe treptele bisericii. Și nu doar atât, ci stau chiar pe băncile bisericii și mor, sunt pierduți și se duc în iad pentru că refuză să accepte doctoria Medicului. Amin. Așa este. Ei refuză categoric să ia doctoria medicului și astfel mor de febră.

Unii oameni stau în biserică și ascultă Mesajul lui Dumnezeu, dar nu îl acceptă, ci spun: „Nu cred că este adevărat!” în timp ce alții, vin, sunt de acord și spun: „Eu cred că este adevărat!” dar nu fac nimic. Vedeți voi, aceștia vor muri pe băncile bisericii pentru că nu acceptă doctoria. Nu vor s-o accepte, pentru că aceasta le-ar scădea popularitatea și îi cam muștră.

Ei se tem de nașterea din nou pentru că orice naștere este murdară. Nu contează

dacă are loc într-o cocină de porci sau într-un spital decorat în roz, oricum se face multă murdărie; și la fel este și în cazul nașterii din nou. Ea te împinge să faci lucruri pe care nici nu te-ai gândit că le-ai putea face; ea te întărește, dar înainte ca să poți ieși în regulă, trebuie să treci prin mizerie. Așa este. Amin. Înainte ca sămânța să încolțească, este nevoie să moară și să putrezească. Aceasta este problema oamenilor de astăzi: ei nu vor să moară și să putrezească față de lume, ca să poată fi născuți din nou din Duhul Sfânt. Vedeți? Le este frică de nașterea din nou. Pur și simplu le este frică, pentru că îi determină să facă lucruri pe care nu vor să le facă, și scoate din ei popularitatea și scrobeala. Oh, frate, în seara aceasta există o doctorie care va scoate lumea afară din tine! Ea îi face pe oameni să se adune împreună în părtășie, fără să se țină cont de diferențele denominaționale; ea face ca cel cu salopetă să-l îmbrățișeze pe cel cu costum „Toxedo” și să strige: „Frate, mă bucur să te văd.” Amin. Dar oamenii se tem de acea injecție. Este periculos să refuzi doctoria unui medic pentru că poți muri, dar aceasta ar fi doar o moarte fizică. Deci, cu cât este mai periculos să refuzi injecția lui Dumnezeu pentru păcat!

Cu câțva timp în urmă am fost puțin bolnav, iar cineva mi-a zis: „Billy, ți-ai păstrat credința în timp ce erai bolnav? Tu crezi în vindecarea divină, dar ți-ai păstrat credința?”

„Nu, nu eu mi-am păstrat credința, ci ea m-a păstrat pe mine.”

Când sângele lui Isus Hristos a fost vărsat pe Calvar, Dumnezeu a făcut o cale de întoarcere, pentru că atunci când omul a păcătuit, la început, a deschis o prăpastie mare, pe care a trecut-o fără să-și lase vreo posibilitate să vină înapoi. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, a acceptat un înlocuitor, iar acela a fost sângele unui miel sau al unui vițel, acel înlocuitor fiind adus timp de ani de zile.

Moise a stat sub inspirația lui Dumnezeu atunci când păcatul nu era încă șters, ci doar acoperit de sângele mieilor și al țapilor. Totuși, slava lui Dumnezeu a fost peste el, așa că a putut să aducă la existență muște și broaște, prin simpla exprimare a Cuvântului. Cuvântul este un gând exprimat, iar Dumnezeu i-a dat lui

Moise gândurile Lui. Astfel, Moise a vorbit Cuvântul și ceea ce a spus a venit la existență, exact cum s-a întâmplat la început, când lumea a fost făcută prin exprimarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Îmi amintesc că în vremea când mergeam la școală, îmi pătam cămașa cu cerneală, iar mama îmi zicea: „Dă-mi-o repede, scumpule!” după care o lua și pune pe ea ulei de cărbune. În felul acesta, ea mărea de fapt pata și mai mult, dar aceasta era tot ce știa să facă, pentru că uleiul de cărbune era cel mai bun curățător pe care îl avea. Dar astăzi este cu totul altfel, pentru că ei au făcut ceva ce se numește înălbitor, iar dacă acel înălbitor se pune peste o pată de cerneală, aceea nu se mai vede deloc. Ce s-a întâmplat? Pune o picătură de cerneală într-un vas cu înălbitor și vei vedea cum va dispărea imediat. Nu vei mai găsi nici măcar urmă de ea.

Dacă aș fi fost chimist, aș fi spus: „Ce s-a întâmplat? Este o soluție neagră formată din amestecul H_2O (apă) cu o substanță chimică.” Există o singură culoare originală, iar aceea este culoarea albă, celelalte culori fiind doar pervertirea culorii albe.

Poate zici: „Ei bine, ea s-a transformat în acid când a atins înălbitorul.” Bine, dar unde s-a dus acidul?

Noi vorbim acum de culori. „Păi s-a dus înapoi în faza de moleculă,” spui tu. „Molecula patru înmulțită cu molecula șase și adunată cu nouă, dă molecula „H”. Dacă ar fi fost molecula patru înmulțită cu șase și adunată cu opt, ce ar fi ieșit? Roz în loc de negru. Apoi s-a dezintegrat în atomi. Adunată cu unu, apoi adunată cu B_2 și cu trei, face patru, care împreună cu molecula „H” devine ce? Devine din nou negru. Și dacă vei merge mai departe, vei ajunge la electroni.

Unde te mai duci de acolo? Trebuie să mergi înapoi, pentru că este o creație și trebuie să fi venit de la Creator. Vedeți? Culoarea care era în acea cerneală nu se

mai poate întoarce înapoi.

Dumnezeu a văzut că sângele taurilor și al țapilor nu poate șterge păcatul, așa că a creat în sângele lui Isus Hristos o „substanță chimică” care, din momentul când este mărturisit păcatul, îndepărtează prăpastia dintre Dumnezeu și om, așa că Dumnezeu nici măcar nu-Și mai amintește că ai păcătuit vreodată. Așa este. El a spus că a aruncat păcatul în „Marea Uitării” ca să nu-Și mai aducă aminte de el și ca să nu mai poată sta împotriva ta. Astfel, bărbații și femeile pot sta în prezența lui Dumnezeu ca fii și fiice de Dumnezeu, având în inimi natura Dumnezeului lor.

Fraților, unde este biserica astăzi? Ce s-a întâmplat cu ea? Noi vedem că sângele lui Isus Hristos a îndepărtat păcatul și astfel Dumnezeu nici nu-Și mai aduce aminte că am păcătuit vreodată. Mai mult, El a spus: „*Orice veți cere în Numele Meu, voi face...*” (Ioan 14.13). Ce s-a întâmplat? De ce nu se întâmplă aceste lucruri? Remediul dat de Dumnezeu este același, așa că singurul motiv la care mă pot gândi este că cineva a ascuns aceste Scripturi de oameni. Dacă este periculos să refuzi doctoria medicului, cu cât este mai periculos s-o refuzi pe cea a lui Dumnezeu?

Cum găsește omul doctoria potrivită care să lucreze în ființa umană? Știți ce fac oamenii de știință? Iau o boală, află ce fel de microb este în ea, apoi iau un fel de otravă și fabrică antidotul împotriva ei, antidot care omoară acel microb, nu și pe tine. Dar înainte să ți-l administreze ție, iau un porcușor de Guineea și i-l administrează lui, și dacă acel porcușor de Guineea supraviețuiește, ți-l pot administra și ție. Aceasta este ceva: să dea antidotul unui porcușor de Guineea, iar dacă el supraviețuiește, să ți-l dea și ție. Dar nu toți oamenii sunt ca porcușorii de Guineea, așa că pe unii îi ajută, în timp ce alții mor.

Însă doctoria pe care o dă Isus este diferită, pentru că ajută toată lumea. Ea nu este un remediu, ci este un leac tămăduitor.

Astăzi îi auzi pe oameni spunând: „Boala de inimă este ucigașul numărul unu!” dar

eu sunt de altă părere, fiindcă știu că ceea ce spun ei este greșit. **Ucigașul numărul unu este boala numită păcat.**

Unii oameni spun: „Frate Branham, cred că ai întins cam mult coarda, dar vreau să-ți spun ceva. Omul trebuie să păcătuiască; eu trebuie să păcătuiesc puțin în fiecare zi.”

Spui aceasta pentru că nu ai fost injectat niciodată cu Remediul lui Dumnezeu. Aceasta este tot. Vedeți? Desigur. Tu nu ai încercat niciodată Remediul Lui, pentru că dacă l-ai fi încercat, nu ai mai face aceasta.

Tu zici: „Eu trebuie să fumez. Este ceva care mă face să fumez.” Încearcă numai o dată Injecția Lui și vezi dacă funcționează.

„Eu nu pot să mă opresc să fac aceasta.” Ia numai o dată Antidotul lui Dumnezeu și vezi ce efect va avea asupra ta.

Nu demult am vorbit cu o femeie despre acele haine de scandal și ea mi-a zis: „Nu ai nici un drept să spui aceasta, frate Branham. Noi avem dreptul să purtăm pantaloni scurți, dacă vrem.”

„Așa este, dar dacă ai fi creștină, nu ai mai vrea să-i porți.”

„Bine, frate Branham! Ei nu mai fac astăzi altfel de haine, ci doar acele haine sexy.”

„Așa este, dar mai fac mașini de cusut și vând materiale pentru croitorie, așa că nu există nici o scuză.” Așa este.

Toate acestea se întâmplă pentru că ei nu vor să ia Injecția umplerii cu Duhul Sfânt și să aibă părtașia mântuirii de modă veche. Amin. Așa este.

Înainte era greșit să faci astfel de lucruri, și încă este greșit. Așa este, dar s-a întâmplat ceva. Înainte, oamenii care făceau aceste lucruri erau excomunicați din societate, dar acum nu pot fi admiși în societate până când nu fac aceste lucruri. Acolo unde îți este inima, îți este și comoara și unde îți este comoara, îți este și inima. Astfel, tu trebuie să-ți amintești că dacă Îl iubești pe Domnul din toată inima, vei trăi curat și sfânt.

Nu demult, am fost cu soția la un magazin, și acolo am văzut un lucru ciudat: am văzut o femeie îmbrăcată cu rochie, ceea ce era foarte ciudat pentru acel ținut. Meda mi-a zis:

„Bill, știi că unele dintre aceste femei cântă în corul bisericilor de aici. Oh, eu le cunosc! Oare ce le face să se îmbrace așa?”

„Vezi tu, scumpo, ca misionar, pot să-ți spun că noi suntem dintr-un neam diferit.”

„Cum adică?” m-a întrebat ea.

„Noi suntem dintr-o Țară diferită și dintr-un neam diferit,” am răspuns eu.

„Nu suntem americani?”

„Noi trăim aici, dar nu aceasta este casa noastră, pentru că suntem pelerini; suntem în căutarea unei Cetăți a cărei Meșter și Ziditor este Dumnezeu. Eu am fost în Finlanda și am văzut cum se comportă oamenii acolo. Apoi am fost în Germania și acolo am întâlnit duhul german. M-am dus în Elveția și am întâlnit duhul

elvețian, iar când am venit în America, am găsit duhul american.

„Ei bine,” a continuat ea, „atunci cum rămâne cu noi?”

„Noi suntem născuți de sus, din cerurile în care se găsesc sfințenia, desăvârșirea, dreptatea și cinstea, așa că cei ce posedă aceste lucruri nu se mai uită la lucrurile lumii. Prin felul în care ne trăim viața aici, noi mărturisim că avem un Dumnezeu și o Împărăție spre care mergem, și că nu aceasta este casa noastră. ” Amin.

Oh, îmi place aceasta și încep să mă simt religios! Da, domnilor. Oh, frate și soră, eu cred în această mântuire de modă veche, prin Duhul Sfânt, pentru că ea îți face ceva! Dumnezeu care a trăit odată, trăiește și astăzi, iar învățătura Lui despre trăirea în sfințenie este la fel ca altădată. Este același lucru. Da, domnilor. Dar observați cum se îndepărtează oameni de astăzi de învățătură. Da, domnilor.

Ucigașul numărul unu nu este boala de inimă, ci boala numită păcat, iar păcatul este necredința. Necredința în ce? În Biblie. Așa este. Da, ucigașul numărul unu este boala numită păcat, iar ea îi omoară pe oameni atât fizic, cât și duhovnicește. Ea omoară fizic, pentru că este dovedit că bărbații care urăsc și femeile care se ceartă și strigă, mor. Toate aceste stări produc cancer, ulcer, fungus (tumori cu aspect de ciupercă) și orice altceva.

Voi ați fost făcuți să fiți fericiți și liberi; ați fost făcuți să trăiți înaintea Tatălui vostru ca și copiii Săi și să știți că El face în fiecare zi totul pentru voi. Da, domnilor.

Oamenilor le este frică de această naștere din nou; le este frică să aibă parte de ea, pentru că îi pune la punct și îi face să se lase de bingo, de jocurile de noroc, nu-i mai lasă să stea miercuri seara acasă și să lipsească de la ora de rugăciune ca să se uite la filme ca „Noi o iubim pe Susie” și alte producții ale Hollywood-ului, nu-i mai lasă să facă glume proaste și așa mai departe. Această naștere din nou te va face să te porți ca o doamnă și să-ți lași părul să crească lung, iar pe bărbat îl va

face să se comporte în biserică așa cum trebuie să se comporte un diacon adevărat și să se lase de țigări. Ea îi va face pe oameni să se lase de minciună și de furat; ea te va curăța și îți va da o mântuire pe care nimeni nu poate să ți-o mai ia, oricât ar încerca să te convingă, pentru că știi că ai fost acolo și știi ce s-a întâmplat. Da, domnilor.

Mai înainte v-am spus că atunci când omul găsește un remediu pentru o boală, îl injectează într-un porcușor de Guineea ca să vadă dacă va supraviețui. Dar atunci când Dumnezeu a vrut să aducă Injecția despre care vă vorbesc în seara aceasta, acest leac alinător din Galaad, nu l-a încercat pe un porcușor de Guineea, ci pe Sine însuși. Amin. Și singurul fel în care putea face aceasta era în forma Fiului Său. El S-a făcut trup și a locuit printre noi ca să poată lua boldul morții. Vedeți? El a venit să moară, dar nu a putut muri ca Duh, așa că Și-a făcut un trup pe care L-a numit Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și a locuit în acel trup, Emanuel venit pe pământ ca să ia păcatul omenirii.

Unii spun: „El a fost iudeu!” dar El nu a fost iudeu. Alții spun: „El a fost dintre neamuri!” dar El nu a fost nici dintre neamuri, ci a fost Dumnezeu. Biblia spune că noi suntem mântuiți prin Sângele lui Dumnezeu. Noi știm că sângele vine de la sexul masculin. Spermatozoidul vine de la bărbat, iar oul de la femeie. Așa este.

Este ca primăvara când păsările mame își construiesc cuiburile și fac ouă. Unele dintre ele vor avea un cuib plin cu ouă care nu se vor cloci însă niciodată. Ea poate să construiască cuibul, să se așeze pe ouă și să fie foarte loială; poate să întoarcă ouăle în fiecare zi, să se abțină de la mâncare și să devină atât de slabă încât să nici nu mai poată zbura de pe ele; poate să le mângâie oricât de mult și să facă orice, fiindcă nu va ieși nici un pui din ele. De ce? Pentru că nu s-a împerecheat cu nici un mascul. Astfel, ouăle ei nu sunt fertile, ci se vor strica.

Aceasta este problema și cu adunările noastre de camping și cu conferințele noastre. Ce avem noi aici? O grămadă de animale de casă și predicatori moi. Este o rușine! Oamenii merg acolo pentru că predicatorul are un anumit prestigiu sau puțină educație, iar ei îl ridică la un rang înalt. De fapt, este doar un cuib plin cu

ouă stricate, de aceea, avem nevoie de un timp de curățare a cuibului, din interior spre exterior, până când vom avea bărbați și femei umpluți cu Duhul Sfânt, care au fost în contact cu Partea bărbătească, cu Isus Hristos, și care sunt plini de Duhul cu care a fost botezat El. Așa este. Abia atunci vom avea Viață în adunările noastre. Da, domnilor. Dar lor le este frică de Antidot, de injecție.

Când S-a născut Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, unii dintre ei au zis: „Ei bine, El a fost oul (ovulul) Mariei!” Nu, El nu a fost oul ei! Pentru ca oul Mariei să coboare din trompă în pânțele, ar fi trebuit să se producă o senzație, așa că vedeți ce Îl puneți pe Dumnezeu să facă? El nu a aparținut de nici o parte!

Dar ce s-a întâmplat? Dumnezeu Creatorul a umbrat-o pe fecioara Maria și a creat în pânțele ei celulele, aducând astfel la existență un Om numit Emanuel, Dumnezeu însuși făcut carne printre noi, fără ajutorul nimănui. El este Creatorul care l-a creat pe primul om, și a făcut aceasta ca să poată primi injecția. Amin.

Oamenii de știință sau unii medici care descoperă vreo boală, se duc în închisori și încearcă Antidotul pe unii din condamnații care au primit o sentință pe viață. Dacă omul respectiv supraviețuiește în urma injectării antidotului și nu este ucis de el, poate fi lăsat în libertate. Condamnații așteaptă să se întâmple așa ceva. Vedeți, medicul se teme de doctoria lui, dar lui Dumnezeu nu i-a fost frică. Astfel, într-o zi pe malul Iordanului a stat un om care a văzut cum Injecția lui Dumnezeu a coborât din cer ca un porumbel și l-a injectat pe El, iar un Glas a spus: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.*” Amin. Injecția este Dumnezeu într-un om.

Lumea L-a privit și El a rezistat fiecărei ispite. A rezistat chiar și atunci când L-au scuipat în față și L-au tras de barbă. El a rezistat ispitei din ceasul încercării, dar și atunci când a fost popular, pentru că L-a ținut Injecția pe care a primit-o la Iordan.

Aici este problema cu bisericile noastre de astăzi. Penticostalii de astăzi ar trebui să fie la fel ca bunicii noștri, care aveau o tamburină sau un timpan (instrument de

percuție ca o tobă) în care băteau pe la vreun colț de stradă, decât să stea în aceste morgi mari pe care le construiesc încercând să imite moda altora. Ceea ce ne trebuie nouă astăzi este o revărsare de modă veche a Duhului Sfânt, care să curețe biserica pentecostală. Așa este.

Când Duhul Sfânt a venit peste Isus, în ziua când a fost botezat în Iordan, El a fost Injctat. Și ce a făcut în ceasul încercării, când diavolul a încercat să-l dea toate împărățiile lumii? A stat drept pe Cuvânt. Amin.

Mă întreb de ce astăzi sunt atât de mulți frați care se simt prea importanți ca să meargă undeva, din cauza câtorva bănuți sau a unui schimb de haine? Ei trebuie să aibă tot timpul ceva mai mare decât ceilalți, așa că totul a devenit o cursă obișnuită de șobolani. Este o rușine! Dumnezeu vrea bărbați care se umilesc și merg într-un loc în care El le poate vorbi. Dar totul a devenit o cursă de șobolani și fiecare încearcă să devină cineva mai mare decât celălalt, pentru că nu se pot împotrivi ispitei Satanei care îi îndeamnă să fie oameni renumiți.

Dar Domnul nostru a rezistat ispitei, pentru că Injecția Și-a făcut efectul. Astfel, când a venit timpul să aibă o discuție pe baza Bibliei, El a stat pe Cuvânt. Satan l-a zis: „*Este scris...*” dar El i-a răspuns: „*De asemenea este scris...*” Oh, glorie! Dumnezeu în om. Vedeți?

Ce a avut El? El a avut Ceva cu care să întărească fiecare Cuvânt pe care L-a spus. Astfel, a zis: „*Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dar dacă le fac, chiar dacă nu Mă credeți pe Mine, credeți măcar lucrările acestea.*” (Ioan 110.37-38).

Ceea ce ne trebuie nouă astăzi sunt bărbați și femei care pot închide gura lumii prin semnele Duhului Sfânt. Noi avem nevoie de o astfel de adunare; avem nevoie de o scuturare și de o întoarcere totală, așa încât toate lucrurile lumii să iasă din biserică. Ceea ce face ca mintea oamenilor să se concentreze pe lucruri mari și nu pe Dumnezeu, sunt banii. Mulți frați au început așa, dar apoi au făcut compromis

cu Scriptura și astfel au devenit populari într-o organizație.

Dar în bărbații care s-au născut cu adevărat din Duhul Sfânt nu curge un asemenea sânge, așa că nici chiar dacă s-ar aduna toți diavolii din iad, tot nu ar putea să-i clatine de pe Cuvânt, pentru că ei vor sta pe acel Cuvânt în ciuda oricărei încercări. Amin. De altfel, Pavel a spus: *„Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare,*

nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Isus Hristos, Domnul nostru.” (Romani 8.38-39).

Când acea naștere adevărată a Duhului Sfânt vine într-un om, el este un fiu al lui Dumnezeu și între ei nu mai există nici o prăpastie. El este fiul Lui și trăiește în prezența Lui. Amin. Mie îmi place acest lucru și știu că este adevărat. În ordine.

Injecția L-a ținut în ceasul ispitei; ea L-a ținut în vremea când a fost numit „holly-roller” când a fost batjocorit și i S-a pus o cârpă pe ochi, iar cineva L-a lovit cu un băț și l-a zis: *„Prorojește, cine Te-a lovit?”* (Luca 22.64). Soldații au făcut aceasta deși îl văzuseră în timp ce deosebea gândurile oamenilor.

Dacă El ar sta în seara aceasta aici, ar putea să se uite în jur și să-i spună femeii de acolo care este problema ei. Da, El ar putea spune orice, pentru că așa a făcut atunci și așa va face întotdeauna; El nu Se schimbă. Amin. Nu sunteți bucuroși pentru aceasta? Noi avem un Dumnezeu viu. Când acel bărbat a căzut de la catul al treilea și a murit, un alt bărbat l-a luat în brațe și astfel a fost adus la viață. Același Dumnezeu trăiește și în seara aceasta. Amin. El este același Dumnezeu neschimbător, dar biserica are nevoie de o Injecție. Așa este.

Odată, David duPlessis a spus: *„Dumnezeu nu are nepoți!”* și este adevărat. Totuși,

copiii pentecostali merg în biserică și spun: „Ei bine, noi suntem pentecostali pentru că așa a fost și tatăl meu!” Dacă tatăl tău a fost pentecostal și a primit botezul cu Duhul Sfânt, va trebui să-L primești și tu în același fel cum L-a primit el, pentru că Dumnezeu nu are nepoți și nepoate, ci doar fii și fiice. Așa este.

Tu trebuie să faci același lucru pe care l-au făcut ucenicii în ziua de Rusalii; trebuie să ai aceeași experiență și să primești același lucru pe care L-au primit ei, pentru că Dumnezeu nu își schimbă niciodată Planul și felul de lucrare, ci procedează întotdeauna la fel. Astfel, dacă faci același lucru, vei avea aceleași rezultate ca ei. Amin. Așa este.

Noi am văzut că Injecția, L-a ținut în vremea ispitei; L-a ținut când totul mergea într-o direcție greșită și când toți prietenii Lui L-au părăsit. Apoi, când a fost pe Calvar și când sângele a țâșnit din trupul Lui, diavolul s-a gândit: „Acum L-am prins! Îl am! El nu poate fi Dumnezeu! Nu, nu! Nu poate fi El, dacă i-a lăsat pe acei soldați să-L scuipe în față, dacă le-a permis să-L tragă de barbă până l-au smuls-o și nu a avut nici o reacție când L-au provocat să aibă o vedenie! Uite-L cum merge pe vârful dealului cu crucea în spate! Mai sunt câteva minute și Îl voi avea!”

„Albina” morții a coborât și a început să facă cercuri în jurul Lui, ca să-L împungă cu boldul ei. Voi știți că orice albină are un ac. Dar ce s-a întâmplat? Dumnezeu a pregătit un trup, iar acela a fost trupul lui Dumnezeu; a fost Fiul lui Dumnezeu, Emanuel, iar când acel bold s-a înfipt în El, s-a rupt și a rămas înțepenit acolo. Nu-i de mirare că Pavel a spus: *„Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul?”*

Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” (1Corinteni 15.55,57). (În traducerea engleză King James, versetul 55 se traduce: *„Moarte, unde îți este acum boldul sau înțepătura? Mormântule, unde îți este biruința?”*).

El a putut să-l înțepe pe Elisei ca să moară și acul lui a rămas acolo. Voi știți că dacă o albină înțepă adânc, nu-și mai poate scoate acul afară, ci rămâne acolo.

Satan nu a mai avut nici o carne umană în care să-și rupă boldul, dar când l-a înfipt în Emanuel, și l-a pierdut. Mulțumiri să-i fie aduse lui Dumnezeu, pentru că el a dat greș aici. Desigur.

Ei spuneau: „*Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, dă-te jos de pe cruce!*” în timp ce marele preot și marii demnitari ai bisericii ziceau: „Spune-ne dacă ești Fiul lui Dumnezeu. Dă-te jos de pe cruce și salvează-Te! Lasă-ne să vedem dacă ești Fiul lui Dumnezeu!” Dar El nu a deschis gura și nu a spus nici un cuvânt.

Biblia spune că El a murit cu adevărat, iar soarele și luna au mărturisit aceasta; toată natura a mărturisit că El a murit, iar pământul s-a cutremurat pentru că peste El a trecut o undă rece. Ei L-au văzut pe Dumnezeul care a creat Pământul atârând deasupra lui, în timp ce sângele lui Emanuel s-a scurs în țărână. Da, El a murit și totul a mărturisit aceasta. Dar înainte de aceasta, El a spus: „*Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica. Tu nu vei putea ține în pământ. Distruge-l și Eu îl voi aduce înapoi în trei zile!*” (Ioan 2.19 – parafrizare).

Ei au pus chiar și o strajă să păzească mormântul, fiindcă voiau să vadă dacă Injecția a ținut. Ei au văzut că Ea a ținut prin ispitele păcatului, prin sărăcie și prin bogăție și ține și astăzi. Și ce a făcut cu moartea? În dimineața Paștilor, chiar înainte de răsăritul soarelui, Injecția și-a făcut efectul, iar când s-a întâmplat aceasta, legăturile morții au fost rupte, mormântul s-a deschis, iar El S-a ridicat și S-a înălțat la cer. Aceasta arată că Injecția aceea este Injecția Vieții veșnice. Tu nu o poți distruge și porțile iadului nu o pot ține; mormântul, moartea și nimic altceva nu o pot ține, pentru că Ea se va ridica din nou.

Isus Hristos a spus: „*...voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi.*” (Ioan 6.39). Aleluia! Un bărbat sau o femeie care au fost injectați cu această Injecție, nu pot sta în mormânt. Cei dreپți nu pot fi ținuți nici de mormânt, nici de iad și nici de altceva, pentru că Isus Hristos a făgăduit că îi va ridica din nou în acea zi. Amin. Oh, eu sunt atât de bucuros pentru această Injecție care a fost dovedită ca adevărată în dimineața de Paști.

Acest lucru a fost atât de minunat, încât o sută douăzeci de oameni au dorit să fie Injecțați și ei. Din moment ce El a rezistat ispitei, alți o sută douăzeci de oameni care Îl cunoșteau foarte bine, au dorit să aibă parte de aceeași Injecție, așa că El a trebuit să meargă în Laborator ca să pregătească Serul, așa că le-a spus: „Mergeți și așteptați în Ierusalim până pregătesc Formula și v-o trimit și vouă.” Și ei s-au dus și au așteptat.

Cum ar trebui să fie condusă biserica creștină și ce fel de Injecție ar trebui să primească? Care ar fi acea Injecție? Cum ar trebui să procedeze și ce s-ar întâmpla? Ar trebui să meargă toți la seminar ca să ia PhD-ul sau LLD-ul? Ar fi cumva suficient să vină un preot, să facă un ritual și apoi să dea cina?

Biblia spune că a venit un sunet din cer. Injecția S-a coborât din cer ca un vâjâit de vânt puternic și a umplut casa unde erau ei. *„Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei.*

Și toți s-au umplut de Duh Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, după cum le dădea Duhul să vorbească.” (Fapte 2.3-4).

Ați văzut vreodată vechiul Templu sau vreo poză cu el? Acolo era o mică ușă laterală care se deschidea la niște trepte ce duceau în camera de sus. Ei au închis ușa și s-au dus în camera de sus pentru că le era frică. Dar când au fost injectați, nu au putut să se mai abțină, ci au sărit în sus asemenea unui vițel care este însemnat cu fierul roșu. Da, domnilor. Ei au ieșit din acea cameră și s-au dus în stradă. De ce? Fuseseră injectați și pentru ei nu mai conta nimic: nici moartea, nici iadul, nici prigoana, nici batjocura, nimic. Amin.

Ascultați ce a spus Petru când ei au început să întrebe: „Nu este nici un leac alinător în Galaad? Nu se găsește nici un doctor acolo?” Ba da, noi avem destul leac alinător și sunt și destui doctori.

În ziua aceea, Petru a fost doctorul, pentru că El i-a spus: „Eu am să-ți prescriu o Rețetă veșnică, pentru că este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, oricât de departe ar fi ei. De fapt, este pentru oricine este chemat de Domnul Dumnezeu.”

Vedeți? Ei au întrebat: „Cum putem fi injectați și ce trebuie să facem pentru aceasta?”

Și Petru le-a răspuns: „Iată care este Rețeta: *„Pocăiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, apoi veți primi darul Sfântului Duh. Căci această Prescripție este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu.”*

Știți ce se mai întâmplă? Dacă un medic găsește un remediu pentru o boală și scrie o rețetă, iar farmacistul începe să adauge ceva aici și să ia puțin de dincolo, în final îl va omorî pe pacient sau îl va îmbolnăvi mai tare. De ce? Pentru că a modificat rețeta, așa că nici măcar nu mai conține destul medicament ca să-l ajute pe pacient.

Aceasta este problema și cu mulți dintre acești farmaciști de seminar. Ei scot din Rețetă și adaugă altceva, iar tu te alegi cu o grămadă de morgi.

Dar Rețeta a rămas aceeași, așa că atunci când au primit-o samaritenii, ei au fost injectați cu același lucru; și la fel s-a întâmplat când au primit-o neamurile: au primit aceeași Rețetă. Când Pavel s-a întâlnit cu acei ucenici, în Fapte 19, ei aveau numai o parte din Rețetă, nu toată, așa că le-a zis: „Nu este bine, pentru că în felul acesta veți omorî tot!” apoi s-a apucat și le-a explicat cum trebuie s-o aplice. După aceea, ei au primit-o în același fel ca la început.

Aceasta este și problema cu noi astăzi. În Galaad se găsește leac alinător din

belșug și avem și o mulțime de medici, dar problema este că oamenii se tem de Prescripție. Glorie! Laudă lui Dumnezeu! Oare nu este leac alinător în Galaad? Nu se găsește puterea Duhului Sfânt? Ea este aici și această Injecție își face efectul pentru oricine. Vedeți? Ea și-a făcut efectul peste iudei; și-a făcut efectul peste samariteni și și-a făcut efectul peste neamuri. Ea își face efectul la fel peste oricine.

Eu sunt misionar și am fost în locuri unde oamenii nici măcar nu știau să deosebească stânga de dreapta. Dar știți ce au făcut oamenii aceia când au primit Duhul Sfânt? Același lucru pe care îl faceți și voi.

Pentru cine este aceasta? *„...pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru.”* (Fapte 2.39). Aceași Prescripție lucrează la fel cu toți. Astfel, Biserica va face aceleași lucrări pe care le-a făcut de la început. Cu siguranță. Isus este Viața, iar noi suntem mlădițele, și suntem injectați cu aceeași Viață care a fost în Viță. Prima Biserică injectată cu această Viață a lăsat în urmă cartea Faptelor Apostolilor, dar noi avem înlocuitori; avem niște crengi altoite care trăiesc din viața copacului, dar nu vor rodi niciodată roade originale. Așa este.

Nu demult am fost în Phoenix la un prieten, John Sharritt și am văzut că el avea un portocal care purta în jur de cinci sau șase fructe diferite.

Când l-am văzut, i-am zis:

„Nu am mai văzut așa ceva.”

„Sunt altoite,” a răspuns el.

„Ce fel de pom este?”

„Un portocal.”

„Ei bine, dar aici văd o lămâie, dincolo o lămâiță, mai încolo niște tangerine, grapefruit și multe alte feluri. Toate sunt crescute din același pom?”

„Da, toate sunt citrice.”

„Ciudat. Dar ce se întâmplă după ce se coc toate aceste fructe? Anul viitor pomul va rodi portocale?”

„O, nu! Nu, nu! Fiecare ramură va rodi roade după soiul ei.”

„Dar ce se întâmplă dacă va crește o altă ramură de portocal?”

„Acea va rodi portocale,” a răspuns el.

„Acum înțeleg.” Asta este.

Frate, noi avem tot felul de denominațiuni bisericești altoite în acest Pom și o mulțime de așa-ziși creștini care trăiesc pe seama lui. Dar dacă Viața acestui Pom aduce la suprafață o altă ramură originală, se va scrie o altă carte a Faptelor, pentru că El este Același ieri, azi și în veci. Însă lumea nu cunoaște nimic din aceste lucruri. Oamenii citesc Biblia prin ochii denominațiunii lor, așa că nu înțeleg mult, dar dacă te uiți la ceea ce spune Ea și te supui Prescripției, te va face o făptură nouă.

Nu demult, am venit din India și am auzit vorbindu-se despre o femeie care locuiește aici și este foarte săracă. Fiul ei a plecat în India ca să fie medic, dar când

a ajuns acolo și-a schimbat meseria și a devenit inginer electrician sau ceva de felul acesta. Mama lui locuia aici și era foarte săracă, și pentru că nu avea nimic, a fost vizitată de o organizație de caritate care voia s-o ajute. Ei au investigat cazul ei și au aflat că femeia avea un suport, și anume pe fiul ei, care între timp devenise un om bogat în India. Astfel, au întrebat-o:

„Ei bine, de ce nu te ajută fiul tău?”

„Oh, dar nu pot să-i cer aceasta!” a răspuns femeia. „Sunt mama lui, așa că mai degrabă cerșesc decât să cer bani de la fiul meu.”

„Dar n-ai nici o veste de la el?”

„Ba da,” a răspuns ea. „Eu primesc în fiecare lună scrisori de la el. Îmi scrie cele mai frumoase scrisori pe care le-am citit vreodată.”

„Dacă își iubește mama așa de mult și are atât de mulți bani, credem că ar fi fost normal să te ajute, în loc să te lase să mergi la o organizație de caritate.”

„Poate că dacă ar fi știut în ce situație mă aflu, ar fi avut grijă de mine, dar nu știe și mie mi-e rușine să-i spun,” a spus femeia.

„Și el continuă să-ți trimită scrisori frumoase?” au întrebat ei.

„Oh, sunt cele mai dulci scrisori pe care le-am primit vreodată, și în plus îmi trimite cele mai frumoase fotografii pe care le-am putut vedea vreodată.”

„Cele mai frumoase poze? Hai să le vedem.”

Atunci femeia s-a dus la Biblie și a scos dintre filele ei acele poze. Știți ce erau? Cecuri de bancă. India pune poze frumoase pe cecurile lor de bancă, iar femeia avea mii de dolari dacă îi converteai din banii indieni. Da, ea avea între filele Bibliei o comoară de care crezuse că erau doar niște poze, dar în final s-a constatat că era o avere.

Când citești despre Focul descris din ziua de Rusalii, iar cineva încearcă să-ți spună că Duhul Sfânt nu mai lucrează la fel ca atunci și că Isus Hristos nu este Același ieri, azi și în veci, să nu-l crezi. Acestea nu sunt poze, ci este Dumnezeu cel Atotputernic care a trimis acest Mesaj pentru tine. Așa este. *„...este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeu nostru.”* Dumnezeu este încă Dumnezeu. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.

În seara aceasta, El este aici ca să-i salveze pe cei pierduți și să-i vindece și să-i umple cu Duhul Sfânt pe cei dornici de aceasta. Voi credeți aceasta, nu? (Amin). Da, domnule! Dacă crezi că făgăduințele lui Dumnezeu sunt în acest Cuvânt, poți veni aici ca să le primești. Făgăduința este și pentru tine, deoarece Petru a spus: *„Căci făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeuul nostru.”* (Fapte 2.39). Nu te teme să încasezi acest CEC, pentru că este un cec al Băncii cerului. Așa este. Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.

Cum ar fi dacă El ar sta în seara aceasta aici și ar vedea femeia aceea bolnavă de acolo? Ea arată foarte bolnavă, este infirmă și probabil paralizată. Tot acolo sunt și două femei de culoare care au grijă de un copil mic. Ce credeți că le-ar face El, ca Vindecător, acestor paciente? Credeți că le poate vindeca? El a făcut-o deja. Vedeți? El a făcut aceasta când a murit pe Calvar. Credeți aceasta, pacienților? Credeți că acesta este adevărul?

Tu, doamna aceea mică de acolo, cea cu micuțul copil de culoare, crezi că Isus Hristos a plătit prețul vindecării lui, atunci când a murit pe Calvar? Tu, cel care stai acolo pe targă, arăți foarte bolnav. Ești paralizat, dar crezi că Isus Hristos a murit

pe Calvar ca să te salveze de boala ta? Crezi aceasta? Crezi că ceea ce am spus în seara aceasta este Adevărul? Crezi că Prescripția este adevărată?

Dacă El ar sta în seara aceasta aici și L-ai întreba: „Poți să-mi vindeci copilul?” știți ce ar răspunde?

„Dar am făcut deja acest lucru.” Vedeți? Crede numai. Poate l-ai spune: „Doamne, dar eu sunt infirm și nu pot umbla; sunt pe moarte!” sau orice altceva, „M-ai putea salva?” El ar răspunde: „Eu am făcut deja acest lucru.” Vedeți?

Cum ați ști că este Glasul Lui? Pentru că ar face ceva ce a făcut și atunci. Astfel, ar putea să-ți spună ceva despre tine, ar putea să-ți spună cine ești sau ce boală ai, așa cum a făcut și în zilele biblice când a fost pe pământ. Aceasta ar dovedi că El este Același, dar ca să ai parte de vindecarea Sa, trebuie să accepți personal că *„...El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți.”* (Isaia 53.5). Crezi tu aceasta? Crezi că El ar putea să-mi spună în seara aceasta care este problema ta sau ceva în legătură cu faptul că stai întins acolo? Ai accepta aceasta și ai crede că sunt profetul lui Dumnezeu? Da?

Dar doamna de lângă tine, cea care își ține copilul de mână? Crezi? Câți dintre voi credeți? (Amin).

Tată ceresc, aici stă slujitorul Tău. Eu sunt responsabil numai pentru predicarea Cuvântului Tău și, deși știu că sună ca un lucru neobișnuit, Te rog să-i încredințezi pe acești oameni că acesta este Adevărul.

Uită-te aici, doamnă. Copilul tău are o boală de oase. (Așa este). El are o umflătură mare în picior, este adevărat? Ține mâna pe el și spune: „Vindecă-mi copilul, Doamne Isuse, căci Te voi sluji toată viața.” Crede din toată inima, dacă nu ai luat niciodată această Injecție. Deseară să măsoari piciorul copilului cu o ață, iar mâine

s-o aduci ca să vezi cât de mult va scădea umflătura. Vei face aceasta?

Tu, cea care zaci acolo, crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Nu te-am mai văzut niciodată, dar stai acolo umbrită de moarte. Peste femeie este o umbră întunecată, fiindcă suferă și este pe moarte din cauza cancerului. Așa este. Crezi că Dumnezeu te face bine? Crezi aceasta? Atunci de ce mai stai întinsă acolo? Medicul nu poate să te vindece, dar ridică-te în Numele lui Isus Hristos, ia-ți patul și du-te acasă!

Credeți? Toți cei care cred și își acceptă vindecarea, să se ridice în picioare și să-l mulțumească lui Dumnezeu. Vedeți?

Haideți să spunem cu toții: „Laudă Domnului!” Îl credeți? Ridicați-vă mâinile spre Dumnezeu și lăudați-L. Credeți? Oare nu este leac alinător în Galaad? Puterea lui Dumnezeu poate face aceasta.

Haideți să ne ridicăm cu toții în picioare și să-L acceptăm pe Isus Hristos. Să facem aceasta în Numele lui Isus Hristos. Amin.

- Amin -